

DÜŠEVNI LIST

Simon Milač, profesor
Drž. žensko učiteljske

Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu linéni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödvânîk: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Svéti Düh.

Kak računajo, rávno letos je 1900 lét onomi, ka so se na té prvi risálski svétek Jezušovi apoštolje napunili z Dühom Svétim. I od tisti mao je té Düh Boži në ednôk hodo nevidôč med nami, në ednôk se je ogláso pred nami.

Kakpa nigda apoštole, tak tüdi nás je ščeo napuniti, da postánemo nôvi stvor, právi sinôvje Boži. Nôvo čütênje, nôve misli i nôvo volô je ščeo zbüditü tüdi v našem srcê, da postánemo i mi apoštolje Kristušovi, kí glásijo Njegov svéti evangelium në samo z vüstami, nego tüdi z živlênjom. Tá plakajôča, potrta srca je telkokrát ščeo na žitka zmágo pomočti. Té pokvarjene, zablodjene düše je në ednôk probo nazáj na poštenjá i bogábojznosti pôť zavrñôti.

Telko se trdi potom svojega správišča krstšanske cerkvi, da nás navči na onivi velikivi dvê zapôvedi: „Lübi Gospodnoga Bogá . . . i bližnjega svojega kak samoga sebê.“ Kak Düh pravice, ljubénosti, smilenosti i nás na pravičnost, ljubézen i smilenost osnávla.

Ali či poglédnemo po denéšnjem nevolnom, od Bogá vkrajobrñjenom človečanstvi, nikaj nás prime za srcé, oči se nam z britkimi skuzami napunijo.

Národ rova prôti národu, bližnji bi bližnjega v žlici vodé vtôpo. Lüdjé mrzijo eden-drügoga za volo národnosti, maternoga jezika, vadlúvánja, prémočnosti itd. Sin

je prôti oči, oča prôti sinê, brat zataji i odá brata, stariš dête, dête stariša. Tak da bi se blížali dnévi, od šteri Oznanosti knige pišejo, ka konec svêta znamenüjejo.

Bogábojznost, smilenost i vse tisto, ka je lèpo, svêto i blájženost rodéče bilô na svêti, tak da bi navôke mrlô v človôči srcaj.

I gda tô vidimo, ka so ešče të tak zváni krstšanski národje v dühi tak preveč poganski, ali se nam ne jóče srcé i ne píamo tüdi mi, kak nigda të jeruzalemski poslušavci apoštolov: „Ka nam je činiti, možje, bratje?“

Činiti nam je potrêbno nikaj, ár krstšanstvo je në vera prázni rêči, nego vera činênja. „Ár je në v rêči králestvo Bože, nego v môči“ — veli Pavel apoštol. Ali ka nam je činiti? Peter apoštol i nam odgovóri: „Povrnite se . . .“ Tô je; doli moremo stôpiti z pôti nevörvanja, nemertüčlivosti, nepoštenosti, z ednov rečjôv z pôti greha, štera na skvarjenjé pela, kakšté se nam lèpa vídi i idti moremo po pôti bogábojznosti, poštenjá, trêznosti, po onoj pôti, štero nam je Odküpitel naš, Jezuš pokázo. Tá pôť je mogôče večkrát trñjava, ruklasta, mogôče prêk në edne kalvarie nas vodi, ali na zádñje nás na zveličanje pripela. Po toj pôti tá nájdemo v vökivôčen dom našega Očé nebeskoga, kí nás zgüblene, ali povrnjene sinôve i čeri na svoje prsi obíne i dá nam mesto pri sebi v vökivôčnom blájženstvu.

Ali je në vrêdno za tô v etom krát-

kom zemelskom življenji bogábojéčemi i poštenomi bidti?

Že bi se kaménje strsnolo, či bi čulo reči Dúhá Svétoga telkokrát, kak mí i naša srca bi se ne strsnola?

Té risálske svétke kelko nás je ódprlo srcé pred Dúhom Božim, kelko se je nás poródlilo v dúhi znóva?

*Vretina večne módrosti,
Dúh Očè višne svetlosti,
Ti skrovnost Boží kazitel
I dúš bláženstva spravitel!*

*Ti nás na dobro zbúdjávaj
I v-slabosti nam móč dávaj;
Káži nam Jezuša stopáj
I za njim ravnaj naš bežáj! . . Amen.*

JUVENTUS.

Kakša je tvoja mladost?

Pár máli pitanj bi rad postavio Tebi, přek-murska ev. mladina. Pitanja, štera so tak globoko notri pokopana vu grob Tvojga mládoga žitka.

Jeli si misliš ino se pitaš Ti gdaj po tvojoj bodóčnosti? Jeli pontúčas Ti dní Tvoje mladosti za tisti clo, za šteroga si Ti stvorjeni? Jeli boš mogo račun dati od Tvojega šafarstva, gda

príde Tvoj Gospód na račun? Jeli vórno tržiš z talentumom, šteroga je On na Tébe zavúpao?

Kakši je Tvojga žitka tekáj vu Tvoji mlá-di, vu Tvoji cvetóči létaj, — mladina ev. svéte materé cérkvi? Zaká stoji cérkev vu Tvojoj fari po lépi svétešnji dnévaj prázna? Kakša kniga je vu Tvoji rokáj zdá vu etom sprotolešnjem časi?

Znam, da túdi Tebi tak ide, kak meni pred krátkim časom. Túdi jaz sem se flisao, da bi na právo pót priti mogao. Túdi jas sem iskao potišanje moje nemirovne dúše ino srca vu rázložni téla poželénaj, ali ka sem najšao vu tom vsem? — Edno velko nespametno, edno nepremišleno ino z blódnostjov napunjeno van-dranje.

Neščem Te pa jas včiti, ár je tó nè moj namen, nego Ti sam sebe pitaj; kakši je moj žitek bio do etigamao, — jeli morem jas tak dale naprè, — jeli dosègnem jas tisti cil, za šteroga volo sem esi na ete zemelski plačen dól pozváni?

Obúdi se z globokoga spánja, mladina evangetičanska. Boj snága tvojoj sv. materi cérkvi. Deni na stran knige, štere Te k nevórnosti pelajo. Vzemí v róke Biblio, vu šteroj je telko skriti kíncov, da je Ti celi Tvoj žitek vó ne zgrúntaš!

Odgóvori na vse tá pitanjá sam sebi v Tvojoj temnoj kamrici!

Vóren notri do smrti.

Edna hugenotska hištória od W. Curtiusa.

(Poslovenčo: SILVÁNUS.)

„Te boš pa na celi žitek vu klóšter zaprèta. Záto pa nemreš eti ostánoti. Mogóče de vút-ro že kesno. I naj si na póti nè sáma, de naš stári Matjaš rad šó z teбом. Či te Bóg srečno prek mejé pripela, v Lausanni nájdeš gospóda Broussona z njegovov familijov, ki te stálno očínsko gorí vzeme. Či se ti pa ne posreči přek-pridti, té te samo ono lahko čáka, ka bi se ti zgódilo, či eti ostáneč. Tvoj šorš níkšeformo nede húši.“

Lizika si je premišlávati začnola. Končno je právla: „Jas bom šla, ali samo tak, či me ti sprevoliš. Misliš, drági brat, ka bi jas edno minuto na méri mogla ostánoti, či bi znála, ka si ti vu protivníčki rokaj? Z teбом idem, ali brezi tébe — nej.“

Pierre je vido, ka ona móčna ostáne vu nakanénji i se je končno odlóčo vse tú niháti i

z sestrov vu Švájc idti. Gda sta domó prišla, sta vse tó stáromi Matješi včasi povedala, ki je popolnoma túdi za tó bio, i se je pripravó, ka njídva sprevoši. Gda je vsakše odlášanje nevarno biló, so se vsi trije pripravili, ka ešče pred večérom vóodidejo z váraša. I ár so na granicaj preveč pazili, so se mogli preobléčti. Pierre se je za mládoga Gavalira delo, Liziko stá vu gvant ednoga mládoga gospodskoga inaša oblekla i Matješ se je za klantóša obléko. Tak se njim je posrečilo ešče pred večérom ostaviti Nimeš.

Na drúgi dèn je Marquis Montanegre doli dao zaprèti dveri te proteštantske cérkvi, vu váraške vráta je soldáke postavio, tak ka brezi njegovoga znánja je níšče nè mogao váraš ostaviti i svoje vojáke je notrizkvartéro vu proteštantove híše.

Medtem je med lúdstvom velika strahóta i razburjenost kralúvala. Baron St. Come je kotri-ge konsistoriuma k sebi dao prizvati, da bi si spogučali, ka je zdá za číniti.

Pozvánje.

Prekmurska evangeličanska šinjorija svoj létni gjüleš julija 5 ga bode držála v Puconci, na šteroga se vse poštvane gmajne ž-tém opominanjem pozovéjo, da vu naprej držáni gmajnski gjülešaj svoje zavůpnike odeberéjo i z pravilno obravnanimi napiski oblastšene na gjüleš pošlejo.

REDOVÉK:

1. Ob 8 vóri boža slůžba, za tov offertorium i G. A. podpornoga društva nazavůpstva seja.
2. Ob 9 vóri šinjorski gjuleš vu cérkvi.
3. Gjuleša osnov. Napisnika veritelov vóimenůvanje. Predsednika predgovor.
4. Šinjora naznanenje i toga punktumov razprávanje.
5. Preminóčega leta šinjorskoga gjuleša napisnika razprávanje.
6. Distriktuálnoga tanáča napisnika razprávanje.
7. Štatistika.
8. Dijačkoga dóma naznanilo.
9. Računskoga stolca naznanenje.
10. Pěneznika račundávanje.
11. G. A. Podpornice gjuleš.
12. Prošnje i porácanja.
13. Prišestnoga leta gjuleša mesto.
14. Zaključek.

Murska Sobota, 1933. junija 7.

BENKO JOSIP
šinjorski inšpektor.

KOVATŠ ŠTEFAN
senijor.

Hodoške evang. gmajne hištorija.

(Pisao HEINER GÉZA dűhovnik.)

Či so do etimao pregánjanja i mantránja bolezní puna léta preživeli naši prehodniki, po etom so činénja i áldovnosti prinášanja lépa léta nasledůvala vu naše gmajne hištoriji. Zemelski gospód je na cérkvi, šóle, farofa i pristranni hramb pozdignenje eden štrti tál selišča gmáni za funduš pűsto přek (štero je na oblásti zvananje dűžen bio pűstiti.) — Na Laky Števan dűhovnika, Farkaš Ferenc, Krčmár Mihály i Kőnyne Ferenc naprěhodéči vrělo podigávanje je gmajna na vezdášnjem dűhovniškom funduš přek pošlilje bodóčem prizdignjenom mesti cérkev, niže cesté šólo, vučítela stanovánje i na vezdášnjem fararskom dvorišča mesti farov dála zgotoviti. Vse té hrambe so pőleg oni vrěmenov návade i přemočnosti z-lesá bilé zgotovlene. Gmajnarje so z-tak velkim navdűšenjom i z-áldovnostjov začnoli tej velko bremen potrebůvajóči hramb cimpranje, ka so k-tomi potrebne pěneze i materiál brez vsega vőnametávánja z-samovolni áldovov i daril spravili vkűper.

Nebode, mislim, višěsnje delo, čí eti vőpokážemo i ovekivečimo posebni vesnic áldove:

Hodoška vės 28 kmetov je daló 777 ráhnški (v-šájni), Kruplivnik 13 kmetov je daló 215 ráhnški, Kotormány 8 kmetov je daló 245 ráhnški, Domajněveci 25 kmetov je daló 260 ráhnški,

„Jas tak mislim“, erčé te barón, „nam nika drűgo ne ostáne, kak pa ka se podámo. Naš veličanstveni král tak želé, naj vu našem králestvi samo edno vavlűvánje bode i tó je rimsko katholičansko. Jas vam záto tó tanáčivam podájmo se mi králeskomi želénji i odposlance pošlimo k králeskomi guverneri herceg Noaillesi, ki naj za váraš miloščo prosiljo“.

Ti navzóči bodóči možjé, med šterimi sta tűdi těva dvá dűhovnika Cheyron i Paulhan bilá, so poslűšali. Ni eden je ně vűpao prótipovedati i pri pravici ostánoli, ali rávno tak je tűdi nišče ně bio kre prestoplěnja v kath. cérkev. Samo po késnič je Cheyron pravo, čí bi ně biló bógše toga guvernera za šónanje i pomilűvanje toga váraš prositi, vēm je Nimes v nikšem zburkanji ně vzéo tál.

„Tó nika ne pomága“, erčé te baron, „ali se podvržemo popolnoma, ali do si pa znamí tak djáli, kak z revolucionári“.

„Jas sem záto, naj se podvržemo“, erčé Paulhan, „tó nam nikaj ne valá, čí se samo vedno protivimo. Vidli smo vse tó na Icardi, Pey-

roli, Broussoni i ešče na drűgimi, kak daleč so svojov protivnostjov prinesli.“

Paulhana reči so odlóčene bilé. St. Come se je radűvao vu sebi i na obrázi njemi je eden jálen smeh bio za viditi, ali hitro se je spόμεno i je z őmurním obrázom pravo:

„Zaistino, nikomi je ně tak žmetna tá nevola našega vavlűvánja, kak meni. Ali pamet i milűvanje naše familije, z drűge stráni pa král i cérkev nam zapovē, ka popűstiti moremo, čí bár z křívávím srcom moremo tó činiti. I naj se vi posvedočite od toga, na kelko mi je vu srci naše vavlűvánje i dobroiděnje našega váraš, bom sam šó na tó žmetno pőt k guverneri i ga nagnűm na pomilűvanje.“

Nišče je reči ně pravo, vsi so goristanoli i se domó pobérali, samo edno pár se jih je k St. Comei zdřűžilo, ki si je odlóčo po nájkračišoj pőtli, k tomi próti Nimeši idočemi herceg Noaillesi idti i njega zagvűšati, ka v Nimeši nišče nešče drűgo vavlűvánje meti, kak pa te král. St. Come se je návčo po vrěmeni, gda je Milica komisár bio, z orožjom napadnoli te skriv-

Jánošovci 4 kmetov je dalô 40 ráhnški, Močarjavci 21 kmetov je dalô 233 ráhnški, Srdišče 9 kmetov je dalô 46 ráhnški, Somboška vés 7 kmetov je dalô 53 ráhnški, Gôdôrháza 4 kmetov je dalô 19 ráhnški, Somorôci 7 kmetov je dalô 18 ráhnški, Bükovnica 10 kmetov je dalô 33 ráhnški; vsvküper 136 kmetov je dalô 1939 ráhnški. Sola 24 kmetov, Šálovci 30 kmetov (Od tevi dvê vesnici áldovov napiska nega. Zagvüšno sta tevi tüdi prinesle svoj áldov).

K vöpokázanoj šumi je zagvüšno tevi dvê vési prinešeni áldov na 2300 ráhnški pozdignjenoj šumi k coj dáni. Telko pënez je prinešeno v gotovini. Tô je bogme velka šuma bila v onom vrëmeni. Z té šume i z naturá'ni daril (lës) pa potrební delavec, foring z vöobslüžávanjem so postávlene gori više spisane hrambe. V-1792 leti je pa za 500 ráhnški v-cérkev khôruš naprávleni.

1790/91 leta orsački gjülëš je že slobodnéše gibanje dopüsto reformátie vernikom; dovalo je zidanje törmov i zvonôv nücanje. Gmajna se je paščila pravdeno slobodščino i vugodnosti vö ponücati. V-1793 tjem leti je že tüdi na dvá begnja törem dála k-cérkvi pozdignoti. V-tom leti je ešče tožbo zdignola pri vármegjóvi za volo vu stároj církví, štera je zdá že pá katholiška bila, bodôči zvonôv i nazá je je pro-sila, ár so té zvoné hodoški evang. verniki spravili v-1749. leti. Kak se od lüdi guči, tožba se je dugo vlekla brezi toga, ka bi se sôd prine-

sao, dokeč k-koncovi, da je gmajna k-zvonóm po pravdenoj pôti nê mogla pridti, si je drügo pôť ziskala. Pôleg pripovësti na ednoga proteštántskoga birôva skrovni tanáč so z spôdnje cërkvitörma edno nôč, kak svojo lastno vrëdnosteva zvoná doj püstili i odpelali. Níki tak právjio, ka so je včasi vu svoj törem potëgnoli gori, ti drügi pa, ka so obádvá v Krke potok pokopali.

Zdá je pá z katholičanske stráni zdignjena tožba, dokeč k-koncovi je vármegjóvska komisía poslána na Hodoš, štera je tak zglihala vö tožbo, ka so evangeličanci 90 ráhnški pláčali Puffók Gyüríji plébánie administrátorí za zvoné. Gúhínsko písmo od toga je v-gmajnskoj písárnici položeno, gdé se dnesdén viditi dá.

V-1819. leti je gmajna eden pôčeni zvon z 252 ráhnška stroški znôva zlejáti i na 4½ béčiski centov zméčavo povékšati dála.

V 1783 tjem leti z-lesá pocimprana církev je po vrëmeni vsebole záčala na níkoj idti. V-një bodôči lës je sprhno, tak da je jo razmetati i znôva trbelo pôvati. 1823. je na z-cigla zozidani fundament pá z-lesá nôva církev pocimprana. Za desét lét je k farofi z-trê hramb z-cigla naprávlena zídina. Na té drüge církví i nasledüvájôči hramb pôvanje sta Cipótt Gyürí dühovnik i Eöry Jánoš bivši čestník, církevní kurátor nadigávala i povodjávala vernike.

Eöry Jánoš je od 1803-ga leta mao čeres pôstotine vrëmena bio naše gmajne neobtrüdje-

ne Bože slüžbe njegovi prvëši verebratov, dokeč ga je 1702. leta edno pár „hugenetov“ nê bujlo.

Komaj ka je Cheyron domô prišao, je eden oficir prišao po njega, šteri njemi je naznáne dao, ka more žnjim idti pred Marquis von Montanegra, ki je té čas bio komandant dragônerov, dokeč herceg Noailles pride.

Cheyron se je prestrahšo, ali ga je nasledüvao. Njegova familija je vu strahšno bojazen spádnola.

Te Marquis je vu varaškoj hiši bio, gda je Cheyron pred njega prišao. „Vi ste on jeretnički president, ki je včera večér zburkanje pred go?“ pita ostro Cheyrona.

„Jas sem včera predgao, ali nê zburkanje“, erčë njemi ete odkrito.

„Tak? Mislíte ka vaše podžigávájôče reči vu skrivnosti ostlânejo? Nê ste nagučávali lüdstvo na prôtistanenjë prôti králi i njegovoj völi?“

„Jas sem samo na vörnost k Gospodni opominao gmajnare“, odgovoril Cheyron.

„No“, špotári se te Marquis, „včasi bode-mo vidli, kak daleč ségne vaše vörnost. Kak re-

volucionár ste smrt zaslüžili i ešče dnes morete obëšeni bidti“.

Cheyron je blëdi grátao i je ni reči nê pravo. Te jálen Marquis je tô vido, ka je Cheyron v cáglost spadno i je nadaljávao: „Ešče edna pôť vam je odprëta, naj se rëšíte. Či králá vadlívánje gorivzemete, té te oslobodjeni. Ja, ár bi škoda bila, ka bi eden tak čeden človek, kak ste vi, se zgübo. Či prekstôpíte, vam vu imëni králá překdam varaško rítarstvo v Nimesi“.

Cheyron si je obděno.

Te Marquis je nadaljávao: „Na tô pa znájte, ka král prôti onim, ki se podvržejo i njegovim zapôvedam na rokô delajo, se prijátelsko obnáša. Zdá si lahko zaberëte: ali gaoge, ali pa či prekstôpíte, žitek, poštenjë i lôn“.

Cheyron se je očividno boro vu sebi. Na svojo prisego si je zmisló, štero je včera djao i je múčao. Marquisi se je vrëmen dugo vidlo, záto se je k vojákóm obrno i njím je zapovedao: „Vö ga odpelajte, či se nemre odlôčiti i ga na senjskom pláci goribëšte! Za edno vöro mi gláste, kak se je zapoved vövpelala“.

ne vrélosti kurátor i dúšnověsten šafar. Vekiveč-ne vrédnosti spómenek si je spravo pri gmajne hištóriji. Eóry je, kak njegovi pohodníki gučijo, vučeni človek bio, theologijo je zvršo i večkrát je predgao vu hodoškoj cěrkvi. Šólo spunivši, da je preci fare nē dōbo, je pri zemelskom gos-podári vu slúžbo stōpo. I vu toj slúžbi se je nē spozábo z gmajne. Dobrovolno, lúbeznívo je vsígdár podpéráo i naprē pomagáo cěrkve cí-le. Li htro so ga za račundávajōčega, glávno-ga kurátora zěbrali i sledi, gda je od vérstvene čěsti odstōpo i na svojem lastnom imánji vértívao, je cěli svoj čas na cěrkve posle aldúvao. Vrěli pomočnik je bio tūdi neobtrúđenoga i agilišno-ga dūhovnika Cz'pott Gjúrija.

Žalostno, ka je toga, vu cěrkvenom posli neobtrúđenoga dūhovnika, te Vsamogōči vu mládoj, v-41 leta starosti nanáglí k-sebi pōzvao. Vu materní kníga-j je zapisano, ka je v-1834. nov. 3. v gríži vōpremíno, prōttomi pa pōleg goríostánjene pripovēdke je njegove smrti zrok ono žalostno pripetjē bílō, ka je, kak dūhovnik v G. Lendavo, gde so z-Búdnec Krajcar N. imenúvanoga lúdomvorca, kí je svojega očō os-mrto, pōleg onoga vrěmena právdē na gláve-vzétje smrt osōdíli, na toga lúdomvorca slědnje trōštanje i njegovoga tēla sprevájanje bio poz-váni. Glávevzétja tūžen čin ga je v-dúši nateli-ko stršno i njegove živce prehodo, ka domōpri-dōč, je vu dúši i tēli težko obetežao i na svo-

je sirotne familie i evang. gmajne preveliko ža-lost več z-postelē nē stano.

Njega rana i tūžna smrt je tak na krajine, kak na cěrkven žitek jáko občúten vdárec i zgúbiček bio.

Ali te dobrotiven i neskončane milošče Gospodín Bōg je i nadale nē ostavo našo gma-jno. Kardoš Jánoša, hirešnjega vend slovenskoga pesnika je darúvao nam za dūhovnoga pastéra, koga gorēči dúh se je prēk štiridesetin leščio i světo med nami. Leščio i světo de se nadale vse tečas, dokeč na etoj zemli živo bude on národ, šteri de vu njegovom jeziki díčo i čěst prinášao Bōgi!

Kardoš Jánoš, kí je naše krajine roják bio (v Noršinci rodjeni) je z Sepetnek gmajne (Zala-vármegyőva) pozváni k-nam. Že tam se je vōd-likovao z svojov nepomēnkanov vrélostjov i vernov skrbnostjov vu dūhovnikstva pozváni. Na spómenek vrédnoga se je ovekivečo z-tém, ka je nōvo cěrkve dao spraviti gmajni. Na Ho-dōš je 1835. február mēseci přišao i že v-1836. leti je pripravíao i būdio gmánare k nōve cěrkvi rejenji. V-1823 leti na cigleni fundament že ob-drúgim pocimprana cěrkve je bār ešče v-dobroj síaví, ali k-vrěmeni priměno moderna nē bíla.

Kardoš je po krátkom časi znōva pripravíao i nadígávao verníke k-zřdanji priměno mo-derne bože híže. Gmajnarje so sami rēdili po-trěben cigel, žěžgali ga, samovolno so darúvali foringe, delavce, za rušt lēs i ga vō stesali. I tak pomali pripravíeni, je od stáre cěrkvi na vi-

Vojáki so Cheyrona přijěli, on je pa gori-skričao: „Gospon Marquis, jas překstōpím!“

Vojáki so stanoli i so na svojega gospo-dára pazili. Té je pa skivo, naj toga dūhovnika pústijo. Na tō se je z etimi rečmi obrno k nje-mi: „Vi ste si te bōgši tál zěbrali. Zdá se pa eti podpíšte, ka ste překstōpili!“

Cheyron je sploj blēdi postano, je bliže stōpo i z trepetajōčov rokōv se je podpisao. Na tō njemi překdá Marquis pismo, ka je za varaš-koga ritara imenúvani v Nimesi i ga je přjaz-nívo odpústo.

To překstōplěnje Cheyrona je eden signál bio tūdi za drúge. Nájpřelē je přišao njegov ko-lěga Paulhan na vrsto i za njíma so příšte te nevōrne ovce ti neverní pastěrov. Herceg Noail-les je eden extra kancałáj odpro, gde se je lúdstvo přitiskávalo, naj edno kárto zadobi, ka je vu katoličanstvo překstōpilo, štera kárta je vsakšemi zagvūšala njegovo měštřijo, ali pozvá-nje nadaljávatí brezi toga, kaj bi stráh meo od dragōnerov. Noailles je lehko z veseljom pravo:

„V novembři že nede ní ednoga proteštanta vu orsági, ja, níti do novembra nede trpelo!“

I XIV. Ludvig je 18 ga oktobra 1685. leta nazáj vzéo „Nanteski Edikt“, šteri je zagvūšao vereslobošćino proteštantom vu Francuškom, na tō, ka je Noailles tak lēpe náshaje zadoségno z svojimi dragōnari.

Cheyron je pa košťao sladkost králeske oblásti i je zácao skrbno přegánjati one, kí so se nē šteli králevským zapōvedam podvrćti. Kak je vu toga, násladnosti i gizdosti poddánoga dūhovnika srci vōvidio, nišče nevē, ali ešče ono leto ga je guta vdárila, štera njemi je gučanje na dugši čas odvzela.

V.

Přibližno štiri lēta sledi, na edno mřzlo decemběrsko nōč 1689 ga leta, so trije vu pláš-če zavřti moški stōpili vō z edne híše St. Chris-toi vési, štera je med Alais i Anduze ležála.

Gda so že na dober falát vō z vési přišli, erčē med njími te eden: „Jeli si mislřijo naši lúblěni v Švájci zdaj na nás?“

samo dosta skŭšenjá i veliko zevčenost majôči môdri lŭdjé znájo.

Občŭti se i boj blážení, ka si se za *evangelíčanca* porodo! Tô vero obari vu sebi i pri familije kotrigaj, kêm stalnêši, bole vrêli *evangelíčanec* bodeš, têm vékše poštenjé bode mela vera tvoja i tŭdi sam tij pred drŭgimi!

(Vzéto z-Sejáča časopisa.)

„Nevcagaj.“

„Nevcagaj, máli šereg!“ Pred tristo létmi je zŭšla tá lŭblêna pesem z-srdčnoga Gustáv Adolfa i njegovi tŭvárišov vŭst na prestori Lŭtzen (nemško) zvánom bitji. Pred začétkom bitja, med trôštom i cágllostjov se je vŭpajôč zgláso té himnuš k-nebeskomi Gospodári. I tá pesem svoje vrêdnosti nigdár nezgŭbi záto, ár človeka vsigdár cágllost obide, či vidi, ka prôti njemi tŭhe zmožnosti terejo, — i nigdár se nemre k-nikomi drŭgomi za pomôč i trôšt obrnôti, kak k-toj nájvêkšoj i trôšta punoj vretini, k-tomi vsamogôčemi Oči nebeskomi. Či se dnesdén okôli zglédnemo i samo z-človečimi očmi glédamo naš položáj, zagvŭšno se vnogo težkôč i cágllostipuni skázanj postávi tak vu občinskem, kak vu svojem posebnom žitki pred nás. Dnesdén, či se dvá, ali trijé lŭdjé eden z-tim drŭgim náidejo, se njim li hitro na tožbo odprejo vŭsta.

Pred nami je tá vèrstvena kríza, morálnoga živlênja grêhšna bŭlost, verska nemáratnost, zemelske vrêdnosti nesrámnno zgánjanje, so vse tákša skázanja, štera nas v-cáglost postavijo.

Ali záto „nevcagaj, máli šereg!“ Te pravičen Gospôd Bôg, kí nás vardêva i kaštiga, nam tŭdi pravico darŭje. Vu hištôriji se boží prst skažŭje i či bár človeča hŭda náklanost, nedopunjenost, divja besnôča do časa k-obládnoti pride i divjá, — prvle — sledi zide žnjé pravice klíca i na dobro delo se obrné. Vervati, vŭpati se mámo i tá vera, té trôšt, je že ostro rožjé vu rokáj naši.

Tožba se čŭje zevšê krajôv za neznošeni težkôč žitka. Polodelci se starajo za pridelkov slabe cêne volo, fabrikárje doli zapérαιο fabrike, ár nji produktomov nemrejo odati, dosta zevčeni lŭdi nemre dobiti slŭžbe, delavci pa nê dela. Nega pênež. — Teški šorš se skažŭje povsod. Srdc britko staranje se čŭje: gda že ednôk nači bode, či tak, ka bode? — I vu etoj túžnoj stávi nás tá pesem tŭdi trôšta: „Nevcagaj!“ Samo od sêbe se razmi, ka tó pesem mi tŭdi čŭjemo i ka se naj z-cêle dŭše k-njê pridružimo, je potrešno da mámo vero i vŭpanje vu vsamogôčem Bôgi. Vu toj veri čŭda-velka môč jeste! Tá je dála prvim krščanom vu vrêmeni pregánjanja môč na vôdržanje, ka so za vere volo ráj gori vzéli grozna trplênja, mantrnikstvo, nê so se strahšili krvni sodstvom groz-

odŭrnost pobŭdila, ár je je k-Olgi za prispodobno vido, štere dŭh je vsigdár bole i bole spoznao i nikak je nê mogao prerazmiti tó, ka bi se štoj z-edne stráni, kak nájbole hŭdo držao prôti drŭgim lŭdém i potom z-drŭge stráni z-ništernim „Oča náš i Jas verjem“ molitvami té grêh doj zmolo. Olga je dostakrát velke svaje, rŭžno protivinstvo narédila, potom je pa naprêvzêla čislo i skazlivim krotkim obrázom z-ništernoga zrna z-tá semlênjem se prekríživša, tak míslila, ka je zdá že v-réd prišla z-svojim grêhom pri Bôgi.

Či duže, Zoltán je vse menje za „sveklo“ držao nôvo vero, i či bi ga nebi sram bilô zblôdo vadlŭvati, kak rad bi pobegno z-velke církví i nazá se povrno vu prôsto málo církev, štero je nespametno zavrgao i štere prôste, brezi vse zvônêšnje ceremônije, k-srdci idôče slŭžbe, so ga tak globoko obhodile vu dŭši i srdci.

K-tomi je ešče prihájalo, ka je njegov položáj vsigdár bole i bole neznošeni gratŭvao.

Tak pŭšpek, kak Olga sta si tak štela žnjim djáti, kak z-ednim detetom; nestanoma sta njemi občŭtiti dalá, ka je žnjidva milošče prišao vu visiko čést i v-dobrobodočnost. Zoltán za toga volo vu srdci oranjeni, je lahkoški žitek záčao živetí, na pitvino i kártanje se je pôdao, tak je mênô dŭšnovêsti naôči metanje vuspati i tak je nêsamo, násladnost zgánjajôča i zaprávlajôča Olga, nego on sam tŭdi pomagao velko vrêdnost opŭstšávati i zavértivanje hititi.

Ali dokeč je pŭšpek živo, tečas je žnjegove obilnosti mogôče bilô imánja ednáki billánc gori obdržati, ali po njegovej smrti so se vsigdár bole i bole skažŭvala materiálna zmenkanja pri njima.

Pernje, cankanja so se tŭdi nagostê ponávlala med túžnima tŭvárišma, te stáre Palásthoyce neprijétni sprejem, tak da bi začétek blo onoga tekája, za šterim so hitili proti pogŭbelnosti.

ne sile i ostali so stálni negenjeni verníci Gospodnovi. Či so bár vse zgúbili: „Kinče, tůvárišice, deco, — i k-koncovi žítek.“ I na gáljaj njim je donila z-srdce pesem: „**Potoli se dráži Slon, geto je z-tebom Bôg tvoj! Kí je li tvoja obramba i verna tvoja hramba.**“ — Ka je naše trplénje k-njihovomi trplénji? Jeli nevzememo v-pamet, ka smo celo skrb i vrédnost vu ta zemelska položili, — i nezburka se nam srdcé, ka nemamo nebeski kinčov! — Jeli, či bi i vu vezdášnji vrémenaj prišla sila svedôstvo djáti od vere svoje, kak je tó tim prvim krstšanom, ali očákom našim: požonskim i eperješkim mantrníkom trbelo činiti, — jeli se nebi naišlo med nami več Judášov, kak vu onom vrémeni? — „**Nevcagaj, málí šereg**“, se onoga šerega dostája, šteri je stálen vu veri, šteri z-vůpaznostjov popádne Gospodna zmožno ramo. Té šereg zarazmi, ka, kí Bogá lúbijo, njim vsa na dobro slůžijo! „Vsa“, — ešče i vu vezdášnji teški dnévi. Ár se človeča dűša vu nevôli, vu trplénji sčisti, med vdárci spozna, ka jeste eden drůgi svét tůdi i nê samo ete, vu šterom živémo, — i šteroga pörgar bidti de nezgovorna radost i díka. Kak je tó pravo eden imeniti pisátel tůdi: „Hvála ti bojdi G. Bôg, ka si i mojega žitka nê nihao brezi moke i trplénja.“

Či z-tákšim poglédom glédamo ona vnôga trplénja, britkosti, štere dosegujejo vezdášnje pokolénje i náimre nás med tůhimi verebratmi

ograjene evangeličance, — teda se poménka staranje, zamuči vcaganje naše. Z-etoga dűše i tēla boja se má vősnovati obprvim stanovito spoznanje našega vgrešénja, — potrebôča pokôre i za tēmi vu Bôgi vůpazen. — Tak se nam zdi, da bi se toga znaménja že skažůvala. Z-toga dűhovnoga gibanja vsigdár bole i bole naprê tere dűš ono želénje, z-šterim se približavajo právi, znotrěšnji, dűhoven jákosten žítek doségnoti. I tó se samô vu sebi razmi. — Zvôn toga nega drůge pôti, štera bi človeka dűšo pomiriti i vő mogla pripelati z-té vezdášnje mreže, štera bi vezdášnje težko krizo i pitanja rešiti spodobna bila, — jedino li Kristušov evangeliom. Zagvűšno je nega! — Záto on šereg, šteri se pod Jezušovov zástavov zbéra, se neboji, ne trpeče, nestráhi se. Nê, či ga li meča ostric strahšůje; Ali se njemi pa zemelska mantra proti, — Ali ga dűše bolezen vražůje — on spunim tróštom spěva švédskoga kralá Gustáv Adolfa nábůdno pesem: „**Nevcagaj, málí šereg**!“

Boži světi šereg, nika se ti neboj;

Ar tebi škôditi nemre protivník tvoj :

Či gli neveren svét má prôti tebi boj,

Kristuš sam te brání, kak vsamogôči voj.

Po ništeri létí so že tá prišli, ka je toga máloga Palášthya prišestnost rávno tak negvűšna i nestálna bila, kak nigda njegovoga očé materiálna stáva.

I rávno tó je Zoltána dűšnověst nájbole brigalo i srdcé njegovo trápilo. Te mládi sinek je že v-tó vrémen prišao, ka se je za njega šolárilvanje skrbeti trbelo, štero je lehkoškomí oči zadosta mišlénja spravilo.

Na eden dén je Olga z-odprětim pismom stópila v-možá hižo.

„Glej bár, — ercé — dnes sem dobila válas z-Grádca od jezůjtoz závoda, v-šteroga so gotovi notri vzěti máloga Zoltiva, gleděč premiňôčega mojega vűca, pűšpeka poštenjě.“

Zoltán, kí je od ednoga hipa mao vu dűši zadosta razburjeni bio i koga je nájbole tó bolelo, ka bi njegovoga siná, od domovine lűbézni hírešnje Palášthyove familie odvětek v-tůhinskom orsági osnávľali, jáko razčémerilo, govoreči :

„Kak směš ti sáma vu sebi činiti od mojega siná prišestnosti, brezi mojega znánja?“

Jas več juša mam k-njemi, kak tí, — lo-skáče Olga — tí tak nemáraš za njega, nestanoma samo pri kártanji sediš i zaprávľáš mojega sineka vrédnost.“

„Nevém šteri z-náj zaprávľa bole; ali zdá je né od toga rěč. Sinek nede šô vu jezůjtoz klóšter nigdár. Bole se naj bojůje, trpí, stráda, či de trbelo, ali na ono krívo pôť naj nezablôdi, štero sem jas nateliko odůro.“

„No pa színeka prišestnost etak ogvűšana bode i že je ogvűšana, ár sem jas brzójávila, ka vűtro ideva.“

„Ogvűšana de njemi prišestnost? — odgovorí britko Zoltán — tak, kak moja, od one že stókrát obžalůvane minute mao, gda sem tvojega vűca rěč poslůhšao. Mojega sineka obarvati ščém od prispodobne nesreče.“

nost li ně poměnkala. Z farofa zidanjem v-ed-nom vrěmeni je z 2000 ráhnški stroškom i šole popravek doprinesla.

V 1884-tom leti Šálovská filia vu církev-nom žitki lěpo i znamenito naprěiděnje káže. Do etiga mao so šálovski verníci ně meli domá šole, deca so v-hodoško šolo hodili. V-1884-tom leti so se odnut odtrgnoli i sebi domá zgo-tovili šolo. Za prvoga vučitele so si Flisár Šán-dora hodoškoga pomočnoga vučitele zěbrali za rědnoga školnika, ki je do 1923-toga leta, do svoje smrti bio v Šálovci, kak prvi i zednim tūdi slědnji gmajnski vučitel. (Dale.)

Nemški proteštánušov znôva organizěranje.

Hitlerovo gíbanje v Nemškomorsági se je i na evang. sv. mater církev tūdi vō razprěstri-lo. V Nemškomorsági 44 millio evangeličánov živé, ali tē velikoga računa verníci so do eti mao vu posebni drželaj razdeljeno, brezi vsega církev-noga prikapčěnja i ně pōleg edne vkūpne organizác je živeli. Posebna evang. církev je bila v-Prájskom, v-Saskom, v-Würtembergi, v-Báděni i. t. v., štere je ně zvězalo vkūp edno z-tov drūgov níkše vjedínane organizácije vezalo.

Tō se je vezdā spremenilo. Bár je vu pr-věšoj stávi ostála vu vsákoj držěti církevna au-tonómia, ali ober njih vsē bode poetomtoga :

Nemškogaorsága vsē evangeličáncov vkūpna světa matl církev, štere gláva, nájvišiji orgán bode na tō zebráni nájvišiji pūšpek. Bodejo vjedínane, vkūpne církví zákonje tūdi, štere žinat (církevni gyülěš) bode narědo. — Nemški proteštánušje so tūdi previdili, ka je v-zdrūženj ta práva mōž.

Zdā nēdávno je zebráni nemški nájvišiji pūšpek, nemške evang. m. církví gláva.

Odeběranje je nečákano senzácio zbūdilo. Nē je z-pūšpekov rěda zebráni na tō visiko čěst ni eden, nego Bethelalübězni nāstave nastavitela i na visiko, cvetěčo stopajo postavítela Bodei-schwing Frigyeša, rávno tākšega iměna sín, ki kak dūhovnik je tē nāstav visiko pošťuvani, oglěden, vrěli ravnitel bio.

Víše 5000 epileptični i drūgi betežnikov vrāčijo v-Bethela lübězni dōmaí pōleg Hambur-ga, štero *lübězni správlšče* je tak lehko pověmo z-ničesa fundálivao i na tak visikost pozdígno zdā odebránoga glavnoga pūšpeka oča.

Gda so na znānje prinesli Bodeischwing ravniteli, ki je zdā vu 55 lět starosti, ka je za glavnoga pūšpeka zvoljeni, je nečákani mandát z-nasleděčím govorom prijao : „*Nē sem želo i tēm menje čakao tō veliko čěst, ali dūžnost mi je podati i tō velikk vūpazen na mēne zavūpano nē odvrnōti. Jas sem do eti mao nevolni betež-nikov i ti ostávleni síromákov skrbnik bio i tō šlēm bídti i poetom toga. Či bi od mēne visi-lo, moje imé bi ně orsački pūšpek bílō, nego*

bogáte číniti one, ki se za síromáke občūtijo i nasititi one, ki gladūjejo i žějajo pravico!“

Kak je Vivenz etak ešče dugo gučao, je eden pōleg njega stojěči mladěnc vkūperspad-no. Oči je zaprěte meo, vlasé razkošane i tēlo se njemi je vkūperpotěgnolo, kak da koga krč zgrábi. Prsí so se njemi nadūle i sapa je lecala vu njem. Vivenz je stano z predganjem i erčě „Gospodna Dūh je nad Gabriel brata prišao, poslūhšajte ka nam Gospodne má po njegovi vūstaj povedati“.

Te, na tle ležěci je začao obprvim poje-dine reči gučati, štere so vedno bole na gōšti prišle na njegove vūsta, dokeč na slednje je čis-to rázumno gučao.

„Ovo“, erčě, „edna zvězda spádne na Bá-bel i te stolec toga protivníka poniči. Ti se pa moj sín níkaj ne boj. Naskori pride te obládav-ník, te poglavár na zátóni mōrja. On pride z 100 000 borci i z Gospodnovim smrtním ange-lom, ki de je vodo. On de Šioní pomágao. Ja, on na dēn radosti príde! Ni meč, ni krugla ne-de škódila mojoj deci. I te razrūšene církví te

Gospōd na nōvo gorzozida, do bole bēle od snegá z vėkšov dikov od něbe; ti bolvanov hi-še se pa zažgějo, eden dēn, gda de njhov dín prōti něbí šō“.

Edno minuto je hēnjao i lūdsivo je tak ti-ho bílō, ka so ešče dihanje nazájzadržávali. Té prorok pa nadaljáva : „Ovo te Gospōd, ne za-pūstí svojo čřědo; On to raztorjeno vkūperpo-beré i to zablodjeno nazájprinesé i to oranjeno zvrāči. On svojim ovcam vučitele i pastěre dá po svojem sřci. Tak erčě Gospodne : „On je rávno na sredino med vás stōpo, moj sluga, šteri de mojo čřědo páso. On je híšo i prijāte-le ostavo, naj svoj žítek za zidanje te gmajne aldūje. Moj dūh de nad njím“.

Té reči toga proroka so vedno bole po-henjávale, dokeč so se spoj odtrgnole. Ešče eden čas je na tēli ležao, kak da bi mrtev bio i té se je gorizdígno. Kak se je tō zgōdilo, zá-ča Vivenz na dale gučati : „Bratje, Gospodna Dūh nam je po proroka vūstaj povedao i po-kázao, koga je vu slūžbo njegove sv. reči zěbrao.“ (Dale.)

orsački Diakon (sluga). *Jas neželém vladárítl, gospodúvatl, nego slúžítl ščém sv. mater cěrkév. Proslm vas vse, da se molíte k Gospodní Bògl, naj blagoslov dà na moje delo.*"

Tak čini te pravi pastér, ki na srdci nosi dobrobodóčnost ovéc, kak je tó sam gospon Jezuš zravnao v Mátaja 20. táli 26—27-v. i v-23 tom táli v 11. veršuši; „*I šterl koll bode šteo med vami prví bidti, naj bode vaš sluga.*"

Puconsko ev. fárno žensko društvo.

Puconsko evang. fárno žensko društvo je áprila 30-ga melo svoje létno rédno správišče. Pred správiščem je bila boža slúžba, štera se je ob pol 10 toj vóri začnola.

Správišče so Rátkai Vera predsednica odprli z nasledujúčim govorom:

Poštúvano ósvetno správišče!

Rávno je dvé leti minólo preminóčo nedelo tistomi ósvetki, gda se je naše društvo z organizéralo i začnola z svojim delom doprinesiti tisto vrélost, štera pobúdjáva našo krščansko lúbéznost v naši srcáj. Dvé leti idemo že po tistoj póti, štera nam doprinesé dobre i hasnovíte sádove za naše plemenito delo. Tá pót je pa, da ščémo túdi mí obvarvati našo svéto vero i naše právo življenje od vsega húdoga. Tá pót se pa samo tak spozna, či zdržímo i širimo našo právo evangeličansko vero, kak naš nájdragši kinč, šteroga smo herball od naši očáko.

Záto či ščémo tó doségnoti, moremo bti na tom, naj vsígdár bógši, bogávervajóči bode-mo i se popaščimo, da naši bližnji naj túdi nasledújejo našo pót. Z dobrov példov i djá njom vse lejko doségnemo. Samo moremo bidti trplivi i delavni.

Z radostjov dam naznánje vsem, da je naše društvo túdi v pretečenom leti delalo z vrelostjov, ino je doprineslo z Božov pomóčjov lépo napréidenje, štero se vidi v tom nájbole, da se povékšao naši kotrig račun.

Mislim ino verjem, naj tá vérstvánska kriza miné, štera dosta dobroga mišlénja vniči, ka naše žene i devojke se vse z radostjov bodo pridružile našemi društvi.

Ženskoga društva nájprvi cil se je že spuno, kakti nôve svéte krtne posóde, štero so edna naša vréla članica, Frankò Marija roj. Szin'ic, sami kúpili i darúvali našoj cěrkvi. Za tó lépo

darúvanje njim vu svojem i čeloga društva iméni nájlepšo zahválnost povém.

K društvi našemi je pristópilo zevsej 17 fárni občin vsevкуп 500 kotrig. Med tēni je edna ustanovna, 466 rédni i 33 podporni kotrig.

Od materiálne bivosti nam dá pēneznikojca naznanénje

Na rojstni dén naše evangeličanske cěrkvi, na reformácije svétek i túdi na materinski dén smo vu cěrkvi z lepim redovékom hitili pokrepkúvat našo cerkveno ogvúšanost i vrélost, lúbézen próti svojemi vadlúvanji.

Prerano se je odselila od nás z Predanovec Ž-brik Ana roj Péntek, vmrla 1933 februárja 2 ga v 46 tom leti. Pokojna je bila z Polane z Pétkove familije, štere kotrige so vsígdár verno slúžile i podpirále našo svéto mater cěrkév. Naše pokojne článice spomin náj bo blájženi i stálen med nami!

Jónáš Šárika, našega društva kontrolnica je 1932 oktobra 31-ga v zákon stopila i záto mogla odstavití našo gmajno. Mislimo, da naše društvo neostávi, či li zdá v drúgój gmajni živé.

Z hváladávajóčim srdcom zaprémo eto leto dela. Blagoslovi Bóg naše društvo i vse njéne kotrige i dobrovolne priátele, naj potom v prišestnom leti z ponovlenov možjov i vrelostjov znáno odprávlati naše delo i je nadaljavamo od Bogá pomóči i blagoslova sprejájajoč.

Po etom toga pa odprém našega društva 1933 letni rédni gjúlěš.

Po rázložni formalni določilaj je Kúhár Márja tajnica goriprečtela zápisnik prvěšega správišča.

Štern Emma blagajnica je dála naznanenje od blagajniškoga šafarúvanja v pretečenom leti. Navkúpnoga notrijemánja je bilo 4597-23 Din.

Vrédnosti (pēnez) má društvo vkúp 10.144-52 Din. Kúhár Ilonka preglédováka je naznánjala, da je pēnezni dnévník i račun v popolnom rédi.

Furek Léna tajnica je prečtela zápisnik odborove seje. Póleg toga správišče protokolno zahválnost vadlúje Franko Mariji z Puconec za to njéno lépo i plemenito delo, ka je sáma kúpila nôvo krtáno posódo, za štero je šteló društvo polojno dati. — Létna rédna članarina ostáne ista, tó je 5 Din na celo leto; što je pa mogóči več dati, se to hvaležno gorivzeme. — Društvo kúpi edno mramorno ploščo na oltárski stol, pa túdi pod pred oltárom dá predelatí, na šteroga pride potem nôva preproga, štero je

obečao g. primarij Dr. Kúhar v Ptui darúvati za 150 létnico Puconske ev. cěrkvi.

Drúštvo je sklenilo, da svojo skrb bude tŭdi na tō razprestěralo, naj se grobi bŭvši Puconski dŭhovnikov v dobrom ředí drŭžijo. Tō skrb so za enkrat z punim lŭbeznívim občŭtěnjem na sěbe vzěli drúštva pěneznikojca Šternova Šparaš Emma. Po dokončanjí ništerní drŭgi, ménje znamenítí, dugovánj so predsedníca lěpo zahválnost pravli všém dotíčnim, po šterom so správišče zaklŭčili i se je začno světešnji program.

1. Puconske devojke drúštva so pod vodstvom Lokay Elze vučitelice milo lepō popěvāle: „Kak velka je boŭa smilenost“ pesmi 3 veršŭše.

2. Furekova Kŭlítš Irěna, tajnica drúštva, so hístorično goričtenjě meli od etoga: „Vplŭv krstšanske vere na stálíšče ženske“. (Ob prílíki pride v našem Listi. Red.)

3. Titan Joŭef š. ravnátel so dvě lěpívi khoráli igrali na goslaj, sprevájali so ji na harmoniumi Lokay E. vučitelica.

4. Luthár dŭhovnik so namerávano napředávānje svoje za volo prekrátšenoga časa na drŭgo prílíko odložili.

5. Franko Karolína devojka z Puconec je jáko povídnó deklamálívala: „Sírote ženske kníge“ — pesem.

6. Po zaklŭčnoj molítvi je popěvāni prví veršŭš „Trdí grád“ pesmi i se je dokončala cěla ōsvětnost.

Rázločni máli glási.

Radostí glás. „Velíkí je Gospōd náš i přemožen, i modrōst njegova je nezbrojena.“ (Žolt. 147, 5.)

Dŭševnoga Lístá příšestná dvojná numera *augustuša 10 ga pride.*

Naše šínjoríje dŭhovnické, inšpektorje, kántorje i drŭgi čestnícké so máj. 18-ga v M. Sobotí meli svojo sprotolěšnju spōved, po šteroj so Kovátš Štefan šínjor vōobslŭžávāli Světo Kristušove večěrjo. Za tēm je konferenca držāna, na šteroj je poslŭhněno naznanílo skrbníka D. Dōma. Z-radostjov i zahválnostjov je vzěta na znānje lěpa podpora od Gustáv Adolfa Drúštva doblena i od Větešove famílie položena plemenitá fundácija. Podpora vučiteljíščnikom se v bodočem nebode dířektnó vōplačŭvala, nego njíhovím rodítelom. I samo takši síromāški vu-

číteljíščníkí lehko dobíjō podporo, šteri na cěrkvnóm přestorí vrělost skaŭŭjējo, vu evang. popěvānjí i ígrānjí se vrlo osnāvājō i od svojega napředěnja vu tom strāní na pokoncí sakšega š. leta před cěrk. nazavŭpnostjov očívesno svedočbo denejō. — Luthár dŭhovník so glěděč na 150 létnico naši vezdāšnji přěkmurskí evg. gmān-, spoznávalí osebnost II. Joŭefa i njegov nájznāmenítěši čín: „Potrpílvostí zřendelŭvānje.“ (Ob prílíki pride vu našem Lísti.) — Konferenca je z radostjov vzěla na znānje, ka je kr. banská uprava na přízaděvānje našega narodnoga poslanca gda Benka 5000 Dín. zvōnrědně podpore podelíla Apačkōj našoj díasporí i se za lěpo pomoč nájtoplě zahvállíla gospodí báni ino svojemi neobtrŭdjenómí senioratnómí inspektorí gospodí Benkō Jōŭefí. Razprávlēna so bílá ešče rázločná fontošná cěrkvná pítānja.

Puconská fara. Naša fara letos ino k letí bode světlíla 150 létnico svojega obstoja i posvěšěnja svoje prvé cěrkví. Tō oblětníco pa nešče posvětítí „z řečjov, nítí z jězikom, nego z delom i zístinov.“ — Před cěrkvní plac je ŭže postávlení z stroškom 35.000 Dín-ov monuměntálskí ŭřezobětonskí plót. Pōlěg cěrkvnoga placā před šōlov je fara cōjkŭpíla edén ogradčěk za 18.000 — Dínarov. Vu plāní so ešče drŭga dela, štera letos i k letí namění z Bogá pomočjov zvršítí fara. — *Ženská drúštvo* je darŭvalo parketní pod před oltārí drŭgo delo pří oltārí za 900 Dín (pří tom so Banfí zídarskí mojster aldŭvalí přezídānje oltārskoga stola, Títān š. ravnátel pa kátrānjskí papěr); nadale mramornó ploščo na oltārskí stol za 1150 Dín. — Před Řísálmí se je zvršílo tō delo okōlí oltāra; pŭconské mlāde ŭžē i deklínē so pa cělo cěrkēv gorízěprale i odznōtra lepō osnájžíle. Tak číní tá fara svedostva od svoje v Bogá položēne vere i cěrkví lŭbězní. Očívesno Boŭí Sv. Dŭh dela vu njej, ár jedíno Dŭh ōžívāva, cíl postávla, mōč dáva i trŭde za cíl lōhna.

Junáška smřt Puconskoga rojāka. Z globokov boleznostjov smo vzěli přetŭžen glás, ka je bŭvšega Puconskoga dŭhovníka starěši sín Porkoláb Franc, vpok. nadporočník, avíatíčnÍ glávñí kontrolor med spunjāvānjem slŭŭžbe jun. 5-ga junáško letěčo smřt přetrpo. Vu 27-tom letí svoje cvetěče mladostí, vu puností trōšta ŭítka svojega je z svojov lěpov díšjov vu neběsa ōdletó, k svojímí nepozāblenómí ájtí, k svojí sebě aldŭvājōč mómi i k míloj Šāra sestří. Nej je mogao tak etí nígđár věč gorípoískatí groba svojega ŭže 20 lét počívājōčega ájto. Blagōslov na njegov spōmenek!

Slovačka orsačka cërkev. Preminôči mëssec sta spelaniva vu čest svojo nôvo odebrániva vodítela slovačke orsačke cërkví: Štarke Šamuel püšpek i Dr. Bulik Janoš svetni cërkv. president. Z naše stráni tüdi želëmo Boži obilen blagoslov na njidva cërkev zidajôce delanje.

Smrt mládi dühovnikov. Pretečene mësece je naša orsačka cërkev tri mláde, vu nájlepšej móči bodôce dühovnike zgübila. Mrli so: Neumann János dühovnik v Banjaluki (Bosnija), st. 40 lët; — Konrath Vilmoš dühovnik v Novom Vrbasi, st. 40 lët; i Mayer Fülöp dühovnik vu Vojlovici (Banat), st. 40 lët.

V Püconskoj fari je na Gustáv Adolf Podpornico nasledüvajúči áldov vküpernabráni: 1) dohodtek vu cërkví vödjáni ladíc 15 75 D; 2) dohodtek mošnje na Cvetno nedelo 127 50 D; 3) offertorium na svétek reformácie 255 50 D; 4) offertorium pri ôsvetnosti 300 lëtnice Gustáv Adolfa smrti 200 D; 5) áldov konfirmandušov (dečkov) 300 D; 6) poseben dár 10 D; 7) po vesnicaj nabráni áldov: Andrejci 52 50 D, Bokračí 21 50 D, Brezovci 81 D, Dolina 22 50 D, Gorica 45 D, Krnci 14 D, Lemerje 71 50 D, Markišavci 72 D, Moščanci 47 50 D, Pečarovci 48 50 D, Polana 57 D, Predanovci 90 D, Puconci 93 50 D, Pužavci 58 D, Sebeborci 44 D, Šalamenci 62 75 D, Vaneča 57 D. V 17 občinaj je nabráno 938 25 D. Vsevkülp je tak darüvano na Gustáv Adol Podpornico 1847 dlnárov.

Pošta. Rev. S. Szmodis Perth-Amboy i Mr. Imre Zrinsky Newark. Z velikov zahválnostjov kvitëramo, ka smo v rôke dôbili pëneze za kalendarije i za Düševni List, na šteroga so pláčali po eden-eden dolári: Hašai Šándor, Kološa Jožef, Kuzma Janoš, Proszics Adam, Kardoš János, Vajda Šándor i Roudi Janoš. Z lübeznivim pozdravlënjem.

Samovolni dári na goridržanje Düševnoga Lista: Dr. Rituper Aleksander banovinski zdravnik Križevci 60 D; z-Murske Sobote: Mëčnik Jožef 10 D, Sršén Iván 10 D, Rehn János 10 D, Flisár Ludvig 5 D, gospá Dobraica 30 D; Benko Kalman trg. Brezovci 10 D, Šavel Jožef Tešanovci 10 D, Bükvič Franc trg. Križevci 10 Din. Radi bi nadaljávali. Srdčna hvála!

Dári k-nesprhlivomi venci v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Diačkoga Dôma štipendij; Lovenjak Matjaš Sebeborci 10 D, Temlin Ida Canada (Lemerje) 1 dol., Franko Jožef i žena Pavel Lina Markišavci 30 D, Vezér Jolán,

roj. Jonaš Domanjševci 50 Din. — Nájšrčnejša hvála za té korine poštvánja.

Turobni glási. Odselili so se zádñji mësec z Puconske fare vu večnost: Brgles Terezija, roj. Fujs v Lemerji, stara 32 lët, Dervarič Štefan gostilničar v Markišavci (Rim) star 33 lët; Slavic Julia, roj. Benčec v Pužavci stara 64 lët, Sever Matjaš v Puconci star 82 l., Fartelj Adam v Dolini star 83 l., Kološa Ivan na Gorici star 69 lët. — Naj májo eti vöpreminôči sladtek grobski sën i bláženo gorstanënje!

Soboško evang. žensko društvo je febr. 12-toga držánom svojem lëtnom gjüľši skončalo, ka tekoče leto cërkev dá vözmálati. Na šteri cil je tó agilišno društvo po več lët skrbnom aldüvanji lepô sumo spravilo vküper, štera suma bár té stroškov ešče nepokrije, ali tróštamo se, ka po dobri düš prinešeni áldovaj se ona povéksávala bode. V-nájslëdnjem vrëmeni so visiko poštváni g. Kovátš Števan senior dühovnik z svojov familiov na té svëti cil 2000 (dve jezero) dinárov aldüvali, šteri dár pobožnoj familiji društva predsedníktvo srdcá hváli. Gospodin Bög naj pláča i z-obema rokama blagoslovi darovitno familijo za té velikodüšni dár!

Risálski svëti Boži Düh naj navdëhne i pre-svëti i drúge pobožne gmajnare i gmajnarice, da k-toga svëtoga cila dosëgnenji i oni na dobrovolne áldove odprëjo svoja srdcá.

Turobni glási z Gornje Slávečke ev. fare. Ostavila sta nás zádñji mësec: Májuša 27 ga Kránjec Frida, jedina či našega stároga širitela i čtenjára D. Lista Kránjec Štefana, bivšega šol. skrbnika vu 2 mëseci njëne starosti iz Nuskove, juniuša 4-ga, na risálski svétek Škodnik Jüri, oženjen, iz Gor. Slaveče vu 78 leti starosti. — Naj máta etiva vöpreminôčiva sladtek sën i bláženo goristanënje. Ti nazájostánjenj naj si počínëjo vu Božem ravnani. Naskori na pávidënje!

Gornja Sláveča. Po zlátój knigi so darüvali na našo cërkev sledëci: Fartek Franc cërk. inšpektor z fam. Gor. Slaveča 20 Din, Fartek Jožef z Kuzme 20 Din, Kránjec Roza z Nuskove 20 Din, Vidonja Jožef z tüv. Dol. Slaveča 20 Din, Kozic Štefan z fam. Pertoča 20 Din, Bokán Emilija, roj. Gor. Lendave, z Francije 20 Din, Dár konfirmandušov 153 Din, Domján Géza z tüv. Brezovci 30 Din, Bergles Ludvik z tüv. G. Lendava 50 Din, Bernják Jožef z Rádovec 20 Din, Benko Anton, roj. v Motovilci z Grádza 20 Din, Huber Ana, roj. Gor. Slaveča 50., z Francije 20 Din. Hvála za té lépe dáre na cërkev! — IV. 23., na dën konfirmácie decé offert. na G. A. društvo 30.50 Din, na Rdëči križ VI. 11-ga so aldüvali vu našoj fari 50 Din. — Té pë-

Človeče tělo

Človeče tělo trbē od časa do časa očistiti od nepotrēbní, těli škodliví dugovánj. **Nóve, ožlívajóte** móči njemi trbē dati, naj ga zdravoga i žilavoga čimimo. Za tó je ná, bole **pripravněše**, tělo z „Planinka“ zdravilnim čajom vráštiti. Šteri je z rájbógšega planinskoga cvetja naprávleni. Edno dugolětno probanje nam svedoči, ka je „Planinka“ zdravilni čaj, šteri vu sebi má dobra i vžprobana na zdrá je hasnovita vráštva, je nájbogí i jedini regulátor za čištění i ponovlenje krvi. „Planinka“ zdravilni čaj poničije betega klce (bacile), precedi krv i jo čini, ka ona lahko tečē po žilaj i vráči celo tělo. Edno sprotolěšnje vrátenjá od 6 12 kednov je zvōnédnoga náshaja i tó brezi vsáke ne-

varnosti, pri vsē sledēči betegaj, kak pri: slabošči želōdca i nerēdnoga čištění črēv, razbolēnji mehēra i hemoroida, pri slabošči těla, pri slabošči i obolēnji srcá, za betēžna jētra, za nervōznost i živčenom betēgi.

„Planinka“ zdravilni čaj pokrečuje apetit i je zvōnédnoga hasnoviti na plūča.

Prosíte v apotekaj i v drogerijaj samo **práv** „Planinka“ zdravilni čaj, šteri se ne odáva odprēto, nego samo v originálno plombirani zavitkaj za 20 Din., z eti označenim zagovornim zrákom i z imērom delajóče f rme:

Lekarna Mr. Ph. L. BAHOVEC, Ljubljana 3.

štera pošila po pošti: 4 pake za 70 D, 8 pakov za 140 D, 12 pakov za 190 D.

Reg. br. 1. 349. od 6/VII. 1932.

nezi so odposláni na merodájno mesto! Kováts dūhovnik.

Himen. Májuša 14 ga je vu Gor. Slaveč-kov ev. cěrkvi pred sv. oltárom Gospodnovim Bergles Ludvik trgovec iz Gor. Lendave do groba obstojéčo večno lūbézen oblūbo čeri obē skrbnika Šotinske vési Kočár Štefana, Mariji. — Dosta sreče želejmo etomi mládomi pári!

Dári na D. Lendavsko ev. cěrkve: Do manjševska g m ajna. — Vēs Domanjševci: Vezér Károli 30 D, Hári Lipót dūh. 20 D, Horát Jánoš, Pórs Jánoš 10 10 D; Šebők Šandor 6 D, Čahuk Lajoš (Križ), Kerčmar János, Bočkoc Šandor, Jakoša Štefan, Májc Jožef, Pócak Peter, Pócak Šandor, Osvald Lajoš, Pócak Józef, Pócak Peter Váš Józef, Loban N. Šparaš Lipót, Kalamar Šandor, Rituper Lajoš, Grif Lajoš, Toth Šandor, Orban Jánoš, Breskoč Józef, Toth Károli, Fido Štefan, Kováč András, Kalamar Peter, Nemec Jánoš, Čahuk Jánoš 5—5 D; Jakoša Pál 6 D, Osvald Šandor, Čásár Vilma, Varga Gábor, Binder Rudolf, Kováč Lajoš, Osvald Józef 4—4 D; Šebők Józef, Kardoš Tomáš, Šebők Jánoš,

Čásár Józefova, Seinerer Mihál, Ružič Józef, Šanca Józef, Čahuk Jánoš, Škerlák Štefan, Kránjec Dániel, Adanič Géza, Herceg Imre 3—3 D; Bedők Géza, Kocan Juri, Péček Šandor, Bedők Józef Bedők Franc, Pócak Józef, Pócak Lajoš, Šbők Jánoš, Pócak Lajoš, Škerlák Jánoš, Hári Józef, Jakoša Šandor, Sép Jolan, Osvald Gyula, Breskoč Lajoš, Sép Šandorova, Kováč Šandor 2 2 D; Šebők Franc, Šebők Gjörgj 250—250 D; Šanca Lajošova, Beznec Vilmoš 1 1 Din. Vsevküper 318 Din. Pobéráč: Ošvöld Jožef. Gospodni Bóg náj blagoslovi dobroga srcá daritele i vrēloga pobéráča!

Evang. decē z puconske fare v zádñjem šolskom leti je bil: v Puconskej štirizlōčnoj šoli 206; v Andrēskoj dvozlōčnoj šoli 77; v Moščanskoj dvozlōčnoj šoli 105; v Pečarovskoj dvozlōčnoj šoli 34; v Brezovskoj dvozlōčnoj 77; v Predanovskoj šoli 37; v Sebebovskoj šoli 55. Vkup 591. Vučnivi móči ste samo 2 bilē evang. vere, edna v Puconci i edna v Andrejci. — V srédnje šolē je hodilo okoli 30 dečkov i deklic z Puconske fare.